

21. 10. 2002

ID: 19122

Hodnocení důkazů v dovolacím řízení

Správnost rozhodnutí odvolacího soudu nelze v dovolacím řízení hodnotit s přihlédnutím k novým skutečnostem nebo k důkazům, které nebyly provedeny před soudem prvního stupně nebo před odvolacím soudem.

Správnost rozhodnutí odvolacího soudu nelze v dovolacím řízení hodnotit s přihlédnutím k novým skutečnostem nebo k důkazům, které nebyly provedeny před soudem prvního stupně nebo před odvolacím soudem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1869/2001, ze dne 17.7.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce O. G., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému Ústavu p. i. V. v., zastoupenému advokátem, o neplatnost zrušení pracovního poměru ve zkušební době a o náhradu mzdy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 57/97, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. dubna 2000 č.j. 13 Co 111/2000-43, tak, že dovolání žalobce zamítl.

Z odůvodnění :

Dopisem ze dne 12.3.1997 žalovaný sdělil žalobci, že s ním ve smyslu ustanovení § 58 zák. práce zrušuje pracovní poměr ve zkušební době ke dni 15.3.1997.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že uvedené zrušení pracovního poměru je neplatné, a aby žalovanému bylo uloženo zaplatit mu náhradu mzdy poskytovanou při neplatném rozvázání pracovního poměru, kterou v průběhu řízení vyčíslil spolu s úroky z prodlení ve výši 150.748,- Kč. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že pracoval u žalovaného ve funkci "pracovník vnitřní správy - DEL" a že v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 byl sjednán den nástupu do práce 1.2.1997 a dohodnuta tříměsíční zkušební doba. Zrušení pracovního poměru ve zkušební době považuje žalobce za neplatné, neboť zkušební doba "nebyla platně sjednána", když k dohodě o ní nedošlo nejpozději v den nástupu do práce. Dopisem ze dne 14.3.1997 žalobce sdělil žalovanému "svůj nesouhlas s ukončením pracovního poměru ve zkušební době a svoji vůli trvat na dalším zaměstnávání ve smyslu ust. § 61 zákoníku práce".

Žalovaný potvrdil, že v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 byl uveden jako den nástupu žalobce do práce 1.2.1997. Uvedený den nástupu do práce se ocitl v pracovní smlouvě jen v důsledku "písařské chyby, vzniklé při přípravě tohoto dokumentu". Den 1.2.1997 připadl na sobotu a nebylo úmyslem žalovaného sjednávat jako den nástupu do práce den pracovního volna. Protože právní úkon není neplatný "pouze pro chybu v psaní", je pracovní smlouva ze dne 3.2.1997 platným právním úkonem s

tím, že dnem nástupu do práce byl 3.2.1997, kdy žalobce také skutečně nastoupil do práce.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 4.11.1999 č.j. 27 C 57/97-29 určil, že "přípis žalovaného ze dne 12.3.1997 o zrušení pracovního poměru žalobce ve zkušební době k datu 15.3.1997 je neplatný", a uvedl, že "o náhradě mzdy a o nákladech řízení" bude rozhodnuto v rozsudku konečném. Soud prvního stupně zjistil, že písemná pracovní smlouva mezi účastníky byla podepsána v pondělí dne 3.2.1997, že v této smlouvě byla sjednána tříměsíční zkušební doba a že v ní byl dohodnut den nástupu do práce na 1.2.1997. Námitku žalovaného, že den nástupu do práce 1.2.1997 byl v písemné pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 uveden pouze v důsledku písařské chyby, odmítl s odůvodněním, že žalovaný své tvrzení neprokázal, neboť i v "zápočtovém listě", vystaveném žalovaným dne 14.3.1997, "je rovněž jako den nástupu žalobce uveden 1. únor 1997". Protože zkušební doba - jak vyplývá z ustanovení § 31 odst.3 zák. práce - může být "dojednána nejpozději při uzavření pracovní smlouvy, nemůže být sjednána po vzniku pracovního poměru, tj. po sjednaném dni nástupu pracovníka do zaměstnání", a protože pracovní poměr účastníků vznikl podle pracovní smlouvy ze dne 3.2.1997 "ke dni 1.2.1997", je "po tomto datu (dne 3.2.1997) smlouvené zkušební doby neplatné".

K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28.4.2000 č.j. 13 Co 111/2000-43 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu na určení, že "oznámení žalovaného ze dne 12.3.1997 o zrušení pracovního poměru žalobce ve zkušební době k datu 15.3.1997 je neplatné". Odvolací soud vycházel ze zjištění, že v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 "je jako den nástupu žalobce do práce uvedeno datum 1.2.1997", že den 1.2.1997 připadl na sobotu a byl dnem pracovního volna a že "nejbližší pracovní den byl 3.2.1997, a dovedl, že žalobce nastoupil do práce dne 3.2.1997; údaj uvedený v pracovní smlouvě o tom, že dnem nástupu žalobce do práce je 1.2.1997, tedy "neodpovídá skutečnosti a ani úmyslem účastníků nebylo, aby na toto datum byl sjednán nástup do práce". Odvolací soud dále přihlédl k tomu, že "již z výpovědi žalobce vyplynulo", že jednal s H. přede dnem 1.2.1997 o nástupu do zaměstnání dne 3.2.1997, kdy také do práce nastoupil. Jestliže dne 3.2.1997 byla mezi účastníky uzavřena pracovní smlouva, je platná i v ní sjednaná zkušební doba. Ze skutečnosti, že v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 je uveden jako den nástupu do práce 1.2.1997, totiž "nelze dovést, že pracovní poměr žalobce u žalovaného vznikl dnem 1.2.1997 ústně", když "toho dne, který byl dnem pracovního volna u žalovaného, žalobce ani do práce nastoupit nemohl". Protože zkušební doba byla sjednána v souladu s ustanoveními § 31 odst.1 a 3 zák. práce a protože žalobce obdržel oznámení o zrušení pracovního poměru ve zkušební době, jde o platný právní úkon.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Odvolací soud podle jeho názoru vychází z chybného skutkového zjištění, že pracovní poměr účastníků vznikl dnem 3.2.1997, ačkoliv "předložené listinné důkazy (písemný záznam ústně uzavřeného pracovního poměru, datovaný žalobcem dne 3.2.1997, zápočtový list žalobce, mzdový doklad žalobce)" svědčí o vzniku pracovního poměru dnem 1.2.1997. Výpověď svědka H. je účelová, neboť jeho tvrzení, že "byl úmysl zaměstnat žalobce k 3.2.1997", je v rozporu s písemným záznamem podepsaným "k datu 1.2.1997 ředitelem žalovaného Z.". V osobním spise žalobce, kterým byl proveden důkaz před soudem prvního stupně, navíc není založena žalobcova žádost o přijetí do pracovního poměru, v níž je na základě ústní dohody uveden den nástupu do zaměstnání 1.2.1997, a je v něm obsažen "návrh na přijetí", v němž je uvedeno datum nástupu žalobce do práce 3.2.1997, který byl vyhotoven "dodatečně H. bez vědomí žalobce". Úmysl žalobce uzavřít se žalovaným pracovní poměr ke dni 1.2.1997 podle názoru dovolatele potvrzuje i to, že pracovní poměr s předchozím zaměstnavatelem ukončil ke dni 31.1.1997 a že při jednáních se žalovaným o uzavření pracovního poměru "trval na nástupu k 1.2.1997".

Skutečnost, že den 1.2.1997 připadl na sobotu, je nepodstatná, neboť je "běžné a obvyklé sjednávat pracovní poměry k prvnímu dni v měsíci". Žalobce dále odvolacímu soudu vytýká, že nesprávně vyložil ustanovení § 29 až 33 zák. práce o vzniku pracovního poměru a o sjednání zkušební doby. Názor odvolacího soudu, že pracovní poměr vzniká dnem podpisu smlouvy bez ohledu na předem dohodnutý den nástupu do zaměstnání, vede podle dovolatele k právní nejistotě u zaměstnanců, kteří "dostanou pracovní smlouvu nikoliv ze své viny k podpisu" až po několika dnech nebo týdnech, neboť názor odvolacího soudu vede k závěru, že jim pracovní poměr vznikne až dnem podpisu smlouvy, ačkoliv již dříve vykonávali práci v souladu "s předem sjednanými podmínkami pracovního poměru". Ve skutečnosti "opožděné podepsání pracovní smlouvy" nezakládá pracovní poměr, jestliže mezi účastníky - jako tomu bylo v projednávané věci - byly ústně dohodnuty den nástupu do práce, druh práce a místo výkonu práce. Žalobce dovozuje, že pracovní poměr účastníků byl dohodnut ústně ke dni 1.2.1997 a že proto sjednání zkušební doby, k němuž došlo dne 3.2.1997, je neplatné. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Uvedl, že mezi účastníky nebyl pracovní poměr sjednán ústně ke dni 1.2.1997, ale až na základě písemné pracovní smlouvy ze dne 3.2.1997. Údaj o dni nástupu do práce 1.2.1997, uvedený v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997, byl způsoben chybou v psaní, která není důvodem neplatnosti smlouvy, ale vede k závěru, že pracovní poměr vznikl dnem 3.2.1997, kdy žalobce skutečně nastoupil do práce. Byl-li v pracovní smlouvě ze dne 3.2.1997 uveden chybný údaj o dni nástupu žalobce do práce, logicky se stejná chyba objevuje v dalších písemnostech, vyhotovených žalovaným podle obsahu pracovní smlouvy. Údaje žalobce o tom, že uzavřel se žalovaným pracovní smlouvu ústně, je navíc nekonkrétní, neboť z ní nevyplývá, kdy mělo k ústní dohodě dojít a s kým ji uzavřel.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen "o.s.ř." (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že proti tomuto rozsudku odvolacího soudu je podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že k uzavření pracovní smlouvy a ke zrušení pracovního poměru ve zkušební době došlo v dubnu 1996 - podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb., č. [37/1993](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [287/1995](#) Sb. a č. [138/1996](#) Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.1999 (dále jen "zák. práce").

Podle ustanovení § 31 odst.1 zák. práce v pracovní smlouvě může být sjednána zkušební doba, která činí, pokud nebyla dohodnuta zkušební doba kratší, tři měsíce. Sjednaná zkušební doba nemůže být dodatečně prodlužována.

Podle ustanovení § 31 odst.3 zkušební doba musí být sjednána písemně, jinak je její sjednání

neplatné.

Podle ustanovení § 58 odst.1 zák. práce může ve zkušební době jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec zrušit pracovní poměr písemně z jakéhokoli důvodu nebo bez uvedení důvodu.

Pracovní smlouva je dvoustranným právním úkonem spočívajícím v souhlasném projevu vůle zaměstnance a zaměstnavatele uzavřít pracovní poměr. Podstatnými náležitostmi pracovní smlouvy jsou (srov. § 29 odst.1 zák. práce) sjednání druhu práce, na který je zaměstnanec přijímán, místo výkonu práce (obec a organizační jednotka nebo jinak určené místo) a den nástupu do práce; nedohodnou-li se účastníci na některé z těchto náležitostí, nedojde k uzavření pracovní smlouvy.

Sjednání zkušební doby nepatří - jak vyplývá z výše uvedeného - k podstatným náležitostem pracovní smlouvy. Zkušební doba je v pracovní smlouvě sjednána jen tehdy, projeví-li v tomto směru oba účastníci souhlasnou vůli. Na rozdíl od samotné pracovní smlouvy, která může být platně uzavřena také ústně nebo konkludentně, může být zkušební doba platně sjednána jen písemně (srov. § 31 odst.3 zák. práce). Z ustanovení § 31 odst.1 zák. práce současně vyplývá, že zkušební doba nemůže být platně sjednána poté, co již vznikl pracovní poměr; nelze ji tedy dohodnout zpětně, ale nejpozději toho dne, který byl sjednán jako den nástupu zaměstnance do práce.

V projednávané věci bylo soudy z hlediska skutkového stavu zjištěno (správnost uvedených zjištění dovolatel nezpochybňuje), že účastníci dne 3.2.1997 podepsali listinu označenou jako "pracovní smlouva", v níž bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce nastoupí do práce u žalovaného dne 1.2.1997, že bude vykonávat funkci "pracovník vnitřní správy - DEL" na pracovišti Ústavu p. i. V. v. P. a že "se smluvní strany dohodly na zkušební době v délce 3 měsíců".

Pracovní poměr na základě pracovní smlouvy vzniká dnem, který byl sjednán v pracovní smlouvě jako den nástupu do práce (§ 33 odst.1 zák. práce). Byl-li v pracovní smlouvě označen jako den nástupu zaměstnance do práce den, který předcházela dni uzavření pracovní smlouvy, nelze považovat dohodu o dni nástupu do práce za platnou. Není totiž pojmově možné, aby pracovní poměr na základě pracovní smlouvy vznikl dříve, než vůbec vznikla (byla uzavřena) pracovní smlouva takový pracovní poměr zakládající, a proto je uvedená dohoda o dni nástupu do práce pro rozpor s ustanovením § 33 odst.1 zák. práce neplatná (§ 242 odst.1 písm.a) a odst. 3 zák. práce); v takovémto případě se pokládá za sjednaný den nástupu do práce den, kdy zaměstnanec začal dohodnutou práci ve sjednaném místě výkonu práce skutečně vykonávat.

Žalobce - jak bylo soudy zjištěno - nastoupil do práce u žalovaného dne 3.2.1997. Za této situace může být zkušební doba, dohodnutá v pracovní smlouvě podepsané dne 3.2.1997, považována za neplatně sjednanou jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že pracovní poměr účastníků nevznikl na základě uvedené pracovní smlouvy, ale podle pracovní smlouvy uzavřené před 3.2.1997, k níž by došlo nejen písemně, ale i ústně, popřípadě konkludentně.

Odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku - dospěl k závěru, že pracovní poměr účastníků byl založen na základě pracovní smlouvy, podepsané dne 3.2.1997, a že k dřívějšímu ústnímu uzavření pracovní smlouvy mezi účastníky nedošlo. Námitky dovolatele, kterými

zpochybňuje uvedený závěr odvolacího soudu z hlediska dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm.c) o.s.ř., nejsou opodstatněné.

Podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 3 písm.c) o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že soud měl považovat výpověď některého svědka za "účelovou", že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Je nepochybné, že procesní povinnost tvrdit a pomocí důkazů prokázat, že pracovní poměr účastníků vznikl na základě ústně uzavřené pracovní smlouvy, která byla sjednána před 3.2.1997, měl za řízení před soudy žalobce. Podle obsahu spisu (provedených důkazů, přednesů účastníků a toho, co za řízení před soudy vyšlo jinak najevo) nelze důvodně dovozovat, že by odvolací soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, že by pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo že by v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, byl logický rozpor, popřípadě že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř.

Žalobce - jak vyplývá z obsahu spisu - v žalobě netvrdil, že by se žalovaným uzavřel před 3.2.1997 ústně pracovní smlouvu (svůj názor, že pracovní poměr mezi účastníky vznikl dnem 1.2.1997, dovozoval z obsahu pracovní smlouvy, podepsané účastníky dne 3.2.1997). Ze žádného důkazu (kromě údajů žalobce), provedeného za řízení před soudy, pak nebylo možné učinit skutkové zjištění, že by v době před 3.2.1997 došlo mezi účastníky k uzavření pracovní smlouvy ústní formou. Nenasvědčuje tomu výpověď žádného z vyslechnutých svědků a ani obsah některé z listin, kterou byl proveden důkaz. Takovým důkazem není ani pracovní smlouva, podepsaná dne 3.2.1997, neboť z jejího obsahu nelze dovodit nic, co by nasvědčovalo závěru, že by představovala pouhý "písemný záznam ústně uzavřeného pracovního poměru". Poukazuje-li dovolatel na to, že v některých listinách

(v "zápočtovém listu" a "mzdovém dokladu") se hovoří o 1.2.1997 jako o dni nástupu žalobce do práce, je zřejmé, že jde - jak správně upozorňuje žalovaný - jen o převzetí údaje z pracovní smlouvy, podepsané dne 3.2.1997. Předestírá-li dovolatel vlastní hodnocení důkazů a z těchto důkazů činí jiné skutkové závěry než odvolací soud (že došlo k ústnímu uzavření pracovní smlouvy) napadá tak hodnocení důkazů soudem, které samo o sobě - jak uvedeno výše - není způsobilým dovolacím důvodem. Výše uvedený závěr odvolacího soudu má proto oporu v provedeném dokazování.

K novým skutečnostem a důkazům, které jsou uvedeny v dovolání (tvrzení o tom, že v osobním spise žalobce není založena žalobcová žádost o přijetí do pracovního poměru, v níž je na základě ústní dohody uveden den nástupu do zaměstnání 1.2.1997, a dalším) nemohl dovolací soud přihlídnout. Z přezkumné povahy činnosti dovolacího soudu vyplývá, že skutkový základ věci, tak jak byl vytvořen v důkazním řízení před soudem prvního stupně, případně před soudem odvolacím, nemůže být v rámci dovolacího řízení rozšiřován nebo jinak měněn. Na rozdíl od odvolacího řízení, které je založeno na systému tzv. úplné apelace, pro který je příznačná přípustnost novot (srov. § 205 odst. 2 o.s.ř.), nemohou být v řízení dovolacím uplatňovány nové skutečnosti a nové důkazy. Sám charakter přezkumné činnosti dovolacího soudu nepřipouští, aby správnost rozhodnutí odvolacího soudu byla hodnocena s přihlédnutím k novým skutečnostem nebo důkazům, které nebyly provedeny v řízení před soudem prvního stupně nebo před soudem odvolacím a které odvolací soud ani nemohl učinit podkladem svých úvah. Proto také právní úprava (srov. § 243a odst. 2 větu první o.s.ř.) nepřipouští v rámci dovolacího řízení dokazování ve věci samé, aby bylo zajištěno, že skutkový základ rozhodnutí odvolacího soudu zůstane v dovolacím řízení nedotčen. Správnost rozhodnutí odvolacího soudu proto nelze v dovolacím řízení hodnotit s přihlédnutím k novým skutečnostem nebo k důkazům, které nebyly provedeny před soudem prvního stupně nebo před odvolacím soudem.

Dovolací soud nesouhlasí s dovolatelem ani v tom, že by názor odvolacího soudu vedl k právní nejistotě u zaměstnanců, kteří "dostanou pracovní smlouvu nikoliv ze své viny k podpisu" až po několika dnech nebo týdnech. Jestliže nedošlo - jak tomu bylo v projednávané věci k uzavření pracovní smlouvy ani ústně nebo konkludentně, je zcela nerozhodné, že nedostatek písemné formy pracovní smlouvy není ustanovením § 32 zák. práce sankcionován její neplatností.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo jinou vadou, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)